

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-3152/2023-24

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Brankici Bobšić, u pravnoj stvari tužiteljice Jasmine Jurač iz Zagreba, Ulica Balde Glavića 6, OIB: 72338493146, zastupane po punomoćniku Nenadu Horvatu, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d. iz Zagreba, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupanog po punomoćnici Petri Vatauvuk, odvjetnici iz Zagreba, na temelju generalne punomoći broj Su-779/2021, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 8. svibnja 2026. u prisutnosti tužiteljice i zamjenice njezinog punomoćnika odvjetničke vježbenice Jelene Šimunić, te punomoćnice tuženika odvjetnice Petre Vatauvuk, dana 29. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj 9012068095 sklopljenog između tužiteljice Jasmine Jurač i tuženika Privredne banke Zagreb od 2. studenoga 2006., sadržana u čl. 12. t. 3. u dijelu koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,00% (slovima: jedan posto) od iznosa kredita...".

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 118,14 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 9. studenoga 2006. do 31. prosinca 2007., po stopi utvrđenoj u odredbi čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 2.650,90 EUR sa zakonskim zateznim kamata na iznos od:

- 1,57 EUR od 31. ožujka 2008. do isplate,
- 12,12 EUR od 31. listopada 2008. do isplate,
- 1,17 EUR od 30. studenoga 2008. do isplate,
- 12,85 EUR od 31. prosinca 2008. do isplate,
- 14,64 EUR od 31. siječnja 2009. do isplate,
- 15,42 EUR od 28. veljače 2009. do isplate,
- 12,96 EUR od 31. ožujka 2009. do isplate,
- 13,35 EUR od 30. travnja 2009. do isplate,
- 10,15 EUR od 31. svibnja 2009. do isplate,
- 7,41 EUR od 30. lipnja 2009. do isplate,
- 8,02 EUR od 31. srpnja 2009. do isplate,
- 9,60 EUR od 31. kolovoza 2009. do isplate,
- 9,42 EUR od 30. rujna 2009. do isplate,
- 7,91 EUR od 31. listopada 2009. do isplate,
- 10,73 EUR od 30. studenoga 2009. do isplate,
- 12,79 EUR od 31. prosinca 2009. do isplate,
- 16,09 EUR od 31. siječnja 2010. do isplate,
- 15,22 EUR od 28. veljače 2010. do isplate,
- 19,50 EUR od 31. ožujka 2010. do isplate,
- 18,56 EUR od 30. travnja 2010. do isplate,
- 20,51 EUR od 31. svibnja 2010. do isplate,
- 33,42 EUR od 30. lipnja 2010. do isplate,
- 30,67 EUR od 31. srpnja 2010. do isplate,
- 38,11 EUR od 31. kolovoza 2010. do isplate,
- 35,72 EUR od 30. rujna 2010. do isplate,
- 30,65 EUR od 31. listopada 2010. do isplate,
- 40,45 EUR od 30. studenoga 2010. do isplate,
- 52,65 EUR od 31. prosinca 2010. do isplate,
- 44,24 EUR od 31. siječnja 2011. do isplate,
- 47,30 EUR od 28. veljače 2011. do isplate,
- 43,19 EUR od 31. ožujka 2011. do isplate,
- 43,81 EUR od 30. travnja 2011. do isplate,
- 60,12 EUR od 31. svibnja 2011. do isplate,
- 61,22 EUR od 30. lipnja 2011. do isplate,
- 75,30 EUR od 31. srpnja 2011. do isplate,
- 68,46 EUR od 31. kolovoza 2011. do isplate,
- 60,95 EUR od 30. rujna 2011. do isplate,
- 60,01 EUR od 31. listopada 2011. do isplate,
- 59,34 EUR od 30. studenoga 2011. do isplate,
- 62,65 EUR od 31. prosinca 2011. do isplate,
- 66,13 EUR od 31. siječnja 2012. do isplate,
- 66,39 EUR od 29. veljače 2012. do isplate,
- 64,06 EUR od 31. ožujka 2012. do isplate,
- 65,21 EUR od 30. travnja 2012. do isplate,
- 66,30 EUR od 31. svibnja 2012. do isplate,
- 64,57 EUR od 30. lipnja 2012. do isplate,
- 65,15 EUR od 31. srpnja 2012. do isplate,
- 64,18 EUR od 31. kolovoza 2012. do isplate,
- 61,70 EUR od 30. rujna 2012. do isplate,
- 64,32 EUR od 31. listopada 2012. do isplate,

- 65,76 EUR od 30. studenoga 2012. do isplate,
- 65,25 EUR od 31. prosinca 2012. do isplate,
- 59,65 EUR od 31. siječnja 2013. do isplate,
- 64,42 EUR od 28. veljače 2013. do isplate,
- 64,65 EUR od 31. ožujka 2013. do isplate,
- 62,65 EUR od 30. travnja 2013. do isplate,
- 57,31 EUR od 31. svibnja 2013. do isplate,
- 57,16 EUR od 30. lipnja 2013. do isplate,
- 58,32 EUR od 31. srpnja 2013. do isplate,
- 60,48 EUR od 31. kolovoza 2013. do isplate,
- 63,78 EUR od 30. rujna 2013. do isplate,
- 62,08 EUR od 31. listopada 2013. do isplate,
- 63,13 EUR od 30. studenoga 2013. do isplate,

i to za razdoblje od dospijeća svakog pojedinačnog gore navedenog iznosa 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici troškove parničnog postupka u iznosu od 1.690,36 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 29. svibnja 2026. do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 2. svibnja 2023. ovom sudu podnijela tužbu protiv tuženika u kojoj je navela da je s tuženikom 2. studenoga 2006. sklopila Ugovor o kreditu broj 9012068095 prema kojem joj je kao korisnici kredita tuženik, kao kreditor stavio na raspolaganje kredit s valutnom klauzulom u CHF u iznosu od 19.389,58 CHF u kunskoj protuvrijednosti. Nadalje je navela da je tim Ugovorom ugovoren rok otplate kredita od 84 mjeseca, te da je tužiteljica, pored iznosa glavnice, sukladno odredbi čl. 4. navedenog Ugovora bila dužna tuženiku platiti i redovnu kamatu koja je promjenjiva

sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila, a koja je na dan sklapanja Ugovora o kreditu iznosila 5,50% godišnje. Osim toga tužiteljica je navela da je, odredbom čl. 12.3. predmetnog Ugovora tuženik obvezao tužiteljicu na plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,00 % od iznosa kredita, sukladno Odluci banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila, bez da joj je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje, u kojem konačnom iznosu, niti zašto je baš određena naknada u visini od 1,00 %, od iznosa kredita, što navedenu obvezu tužiteljice, kao potrošača, čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom. Tužiteljica je isto tako navela da je tuženik nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovornu odredbu o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, na koji način je doveo tužiteljicu u neravnopravan položaj u kojem ista nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj se s tužiteljicom nije pojedinačno pregovaralo. Tužiteljica je nastavno navela da joj je tuženik odobrio jedan iznos kredita, a da joj je faktički isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita teretivši je prilikom isplate kredita za iznos od 193,90 CHF, odnosno 118,15 EUR (890,20 kn) s osnove naknade za obradu kredita. Tužiteljica smatra da je na opisani način tuženik prouzrokovao neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, jer nije jasno koji bi to pravedni i objektivni eventualno nastali troškovi koje bi kreditor imao bili u izravnoj korelaciji sa sklapanjem Ugovora o kreditu, pa makar oni bili i točno u postotnom dijelu navedeni. Tužiteljica je nastavno navela da sporna odredba u potpunosti odgovara pojmu nepoštene ugovorne odredbe s obzirom na to da se radi o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika kao jače ugovorne strane, a u kojem se položaju tuženik nalazio zbog okolnosti da je financijska institucija te profesionalno dioničko društvo. Tužiteljica je, također, navela da je tuženik nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva na koji način je doveo tužiteljicu u neravnopravan položaj u kojem ista nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljicom.

2. Tužiteljica se u tužbi, nadalje, pozvala na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 7. travnja 2013., donesenu u sporu tužitelja Potrošač-Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača protiv 8 tuženih banaka, između ostalih i ovdje tuženika, koja presuda je, u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu, potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., te presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019. Istaknula je da je u navedenim presudama u bitnom utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak (CHF). Tužiteljica je, također, navela da je prilikom otplate kredita dovedena u nepovoljan položaj zbog aprecijacije CHF u odnosu na kunu na što kao mogućnost prilikom ugovaranja obveze iz Ugovora o kreditu nije bila upozorena od strane tuženika te da joj nije bila obrazložena valutna klauzula i rizici povezani s ugovaranjem kredita u valuti CHF. Još je navela da joj je kao prosječnom potrošaču iznos kredita izražen u valuti CHF značio samo manju kamatnu stopu, te da nikad nije bila upozorena da bi tu nižu početnu stopu nužno pratio rizik koji postoji kod ugovaranja obveze u valuti CHF u odnosu na ugovaranje u valuti EUR ili kuni. Tužiteljica je isto tako navela da joj na upit koji bankarski proizvod je za nju najpovoljniji, nije dan odgovor, te je navela da prilikom zaključenja Ugovora nije mogla predvidjeti da će doći do drastične promjene vrijednosti novca, dok je

tuženiku, kao specijaliziranoj novčarskoj ustanovi, to bilo poznato ili moglo biti poznato, pa smatra da tuženik prilikom sklapanja Ugovora nije postupao u dobroj vjeri. Tužiteljica je nastavno navela i da joj je tijekom sklapanja Ugovora o kreditu tuženik nudio kredit u valuti CHF koji je predstavljen kao „sigurna valuta“, te da ona nije bila upozorena na rizike koji su postojali u odnosu na nju kao potrošača, to jest nije joj spomenuta vjerojatnost skorašnjeg očekivanog rasta valute i činjenica da se radi o odredbi koja daje sigurnost tuženiku kao banci. Budući da navedena odredba nije bila razumljiva te da se o njoj nije pojedinačno pregovaralo tužiteljica smatra da je ista nepoštena te posljedično tome ništetna.

3. Stoga je tužiteljica, tužbenim zahtjevom postavljenim u tužbu, tražila da se utvrdi ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj 9012068095, sklopljenog između tužiteljice i tuženika 2. studenoga 2006., sadržanu u čl. 12. t. 3. u dijelu koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,00% (slovima: jedan posto) od iznosa kredita...". Navedenim tužbenim zahtjevom tužiteljica je od tuženika s osnove plaćenog iznosa na temelju ništetne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva potraživala isplatu iznosa od 118,15 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 9. studenoga 2006. do isplate, te je s osnove preplaćenog iznosa na temelju ništetne odredbe kojom je otplata kredita vezana uz valutu CHF potraživala isplatu iznosa od 3.307,94 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospijeca svakog pojedinačnog iznosa do isplate, uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od objave presude do isplate.

4. Tužiteljica je, nakon provedenog financijskog vještačenja, u podnesku od 24. siječnja 2025. specificirala tužbeni zahtjev, te istim traži da se utvrdi ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj 9012068095, sklopljenog između tužiteljice i tuženika 2. studenoga 2006., sadržana u čl. 12. t. 3. u dijelu koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,00% (slovima: jedan posto) od iznosa kredita...". Navedenim tužbenim zahtjevom tužiteljica, nadalje, od tuženika s osnove plaćenog iznosa na temelju ništetne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva potražuje isplatu iznosa od 118,14 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 9. studenoga 2006. do isplate, te s osnove preplaćenog iznosa na temelju ništetne odredbe kojom je otplata kredita vezana uz valutu CHF potražuje isplatu iznosa od 2.650,90 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospijeca svakog pojedinačnog iznosa do isplate, uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od objave presude do isplate.

5. Tuženik je u odgovoru na tužbu osporio osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. Nadalje je istaknuo prigovor zastare navodeći da je primjenom odredbe čl. 225. Zakona o obveznim odnosima te ustaljene sudske prakse, potraživanje tužiteljice zastarjelo, jer zastarni rok od pet godina počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu. Tuženik je istaknuo i da se kod Ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su plaćani od strane tužiteljice u anuitetima, te da prema tome, tražbine povremenih davanja, odnosno tražbine anuiteta zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinoga davanja. Nadalje je naveo da zakon ne predviđa da do prekida zastare može doći podnošenjem tužbe od strane treće osobe koja nije vjerovnik, a što je u ovom predmetu tužiteljica, dok je dužnik tuženik. Tuženik je, također, naveo da tužiteljica neosnovano smatra da povreda interesa pojedinačnog potrošača proizlazi iz utvrđene povrede kolektivnih interesa u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača. Tuženik je, također, naveo da ugovorne odredbe u konkretnom slučaju nisu istovjetne

sa sadržajem onih o kojima se sudilo u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, te da presuda u kolektivnom sporu nema pravni učinak erga omnes da bi se mogla primjenjivati na svaki pojedinačni spor pokrenut tužbom individualnog tužitelja. Naveo je i da je u kolektivnom sporu utvrđivana apstraktna pravna zaštita čiji se učinci ne mogu neposredno primijeniti na svaki pojedini ugovorni odnos, već je potrebno utvrditi pripada li uopće tužiteljica kategoriji „prosječnog potrošača“ o kakvom se potrošaču, kao apstraktnoj osobi raspravljalo u kolektivnom sporu. Tuženik je nastavno naveo da je kredit zatvoren 13. siječnja 2014., te da je u potpunosti konzumiran i isplaćen čime je predmetni ugovorni odnos prestao.

6. U odgovoru na tužbu u odnosu na odredbu Ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli, tuženik je naveo da je odredbom čl. 22. ZOO-a propisano da je dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Nadalje je naveo da u Ugovoru o kreditu nije određeno da je anuitet izražen u kunama, niti da se kredit otplaćuje u kunama, već je određeno da se kredit otplaćuje u 84 jednaka mjesečna anuiteta plativa u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio Ugovora o kreditu, te da su u otplatnoj tablici sadržani anuiteti izraženi isključivo u CHF. Nadalje, je istaknuo da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Još je naveo i da je u odredbi čl. 12. t. 9. Ugovora o kreditu tužiteljica izjavila da je upoznata s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama nastalog uslijed promjene tečaja CHF te je potvrdila da ju je tuženik, informirao o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja CHF. Dodao i da su navedene odredbe jasne, te da su unesene u Ugovor o kreditu na uočljivim mjestima. Tuženik je nastavno ukazao da je tužiteljica poslovno sposobna osoba, te da je nelogično i neživotno da nije znala za rizik. Tuženik je isto tako naveo da je prije sklapanja Ugovora o kreditu tužiteljica od strane zaposlenika tuženika mogla zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja vezana za valutnu klauzulu i njen učinak, te smatra da je tužiteljica o mogućim oscilacijama tečaja valute CHF bila upoznata i kroz priopćenja Hrvatske narodne banke, odnosno da joj nije moglo ostati nepoznato da Hrvatska narodna banka štiti tečaj domaće valute u odnosu na valutu EUR kako bi stabilizirala tečaj kada dođe do njegovih oscilacija, ali da na taj način ne štiti tečaj kune u odnosu na valutu CHF. Tuženik, nadalje, smatra da je sporna odredba Ugovora o kreditu tužiteljici bila jasna, lako uočljiva i razumljiva, te da stoga ocjena poštenosti odredbe o valutnoj klauzuli nije dopuštena. Tuženik je dodao i da u vrijeme sklapanja osporavane odredbe nisu postojali pravni okviri u kojima bi tuženik morao djelovati na području informiranja potrošača. Naveo je i da je u postupku kolektivne zaštite utvrđeno da nije bilo nikakvih posebnih rizika ili naznaka na globalnom ili domaćem tržištu, te da je tuženik tužiteljici dao sve potrebne informacije kojima je i sam raspolagao. Osim toga, tuženik je naveo da je predmetni Ugovor o kreditu solemniziran od strane javnog bilježnika. Tuženik je istaknuo i da je tužiteljici bilo razumljivo da se isplata i vraćanje kredita veže uz tečaj CHF i da je ista mogla shvatiti ekonomske posljedice koje iz ugovaranja takve odredbe proizlaze, pri čemu je napomenuo da je tužiteljici dao sve potrebne informacije kojima je i sam raspolagao. Smatra da je tužiteljica imala mogućnost ugovoriti kredit uz drugu valutnu klauzulu ili bez nje, te da je dobila nižu kamatnu stopu nego da je ugovorila neku drugu valutu, a s obzirom na to da valutna klauzula nije ugovorena kao jednostrana klauzula na način da bi štitila tuženika u slučaju aprecijacije tečaja CHF, a da ne bi djelovala u korist tužiteljice u slučaju devalvacije tečaja CHF. Dakle, tuženik smatra da banke, a ni tuženik, nisu znali i nisu mogli predvidjeti iznimno nagli i visoki rast vrijednosti valute

CHF, te da se stoga takva vrsta neravnoteže ne može sanirati kroz propise o nepoštenim ugovornim odredbama, već kroz druge odgovarajuće i primjenjive institute.

7. U odnosu na odredbu Ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita, tuženik je naveo da sukladno odredbama Zakona o obveznim odnosima nije zabranjeno ugovaranje predmetne naknade, a da iz odredaba Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o potrošačkom kreditiranju, proizlazi da je ugovaranje takve naknade dopušteno. Smatra da predmetna odredba ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu, pa samim time, kako nema značajne neravnoteže, nema niti ništetnosti sporne odredbe. Još je naveo da sporna odredba nije nejasna i neodređena s obzirom na to da je tužiteljica u trenutku sklapanja Ugovora znala da će naknada iznositi određeni, ugovorom definirani postotak od iznosa kredita i na nju je pristala. Tuženik je istaknuo i da u Ugovoru nije bilo nužno navoditi što točno naknada predstavlja jer to nije bila obveza tuženika. Dodao je da je predmetna odredba sastavljena na jasan i razumljiv način, zbog čega je tužiteljica razumjela doseg i posljedice, a što je u konačnici potvrđeno u pisanom obliku jer je predmetna odredba jasna i unesena u Ugovor o kreditu na uočljivom mjestu i bez dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima. Tuženik je još naveo da je u t 3.8. Općih uvjeta poslovanja s građanima koji su bili na snazi u vrijeme na koje se odnosi tužbeni zahtjev, određeno da korisnik kredita plaća naknadu za obradu kreditnog zahtjeva utvrđenu odlukom o naknadama i drugim troškovima Banke i ugovorom o kreditu. Također je određeno i da su važeće naknade iskazane u pisanom obliku i dostupne klijentima u poslovnoj mreži i drugim distribucijskim kanalima Banke. Tuženik je dalje istaknuo da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu za sam proces odobravanja kredita, te da je tužiteljica pristala platiti iznos određen sukladno predmetnoj odredbi. Nastavno je naveo i da je ista odredba jasno koncipirana Ugovorom o kreditu te da je u njoj nesumnjivo izražena volja ugovornih strana. Osim toga tuženik je naveo da je tužiteljica prije sklapanja Ugovora o kreditu od strane službenika tuženika mogla zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja vezana predmetnu odredbu. Naveo je i da je sporna naknada za obradu kredita plaćena 2006., dok je tužba podnesena 2023., pa da je očito da je predmetni kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva u zastari još od 2011., kada je istekao petogodišnji zastarni rok. Konačno je naveo da je kondemnatorni dio u zastari te da tužiteljica nema pravni interes za utvrđenje ništetnosti. Slijedom navedenog, tuženik je predložio odbiti tužbeni zahtjev tužiteljice, uz naknadu troškova parničnog postupka tuženiku.

8. Prije svega valja reći da je tužiteljica u podnesku od 24. siječnja 2025. smanjila tužbeni zahtjev, a što se u smislu odredbe čl. 191. st. 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.; dalje: ZPP) ne smatra preinakom tužbe.

9. Sud je tijekom postupka izveo slijedeće dokaze: izvršen je uvid u presliku Ugovora o kreditu broj 9012068095 od 2. studenoga 2006. (str. 10-13 spisa), presliku plana otplate (str. 14-16 spisa), presliku otplatne tablice s prikazom efektivne kamatne stope (str. 17-18 spisa), presliku pregleda uplata (str. 19-21 spisa), provedeno je financijsko vještačenje po stalnom stalnoj sudskoj vještakinji Petri Blašković iz Centra za financijska vještačenja d.o.o. (str. 84-90 spisa), saslušana je tužiteljica (str. 109-111 spisa), te je izvršen uvid i ostalu dokumentaciju koja se nalazi u spisu.

10. Ovdje valja reći da je sud proveo sve dokaze predložene od parničnih stranaka jer su iste na ročištu održanom 8. svibnja 2026. navele da nemaju daljnjih dokaznih prijedloga, te su odustale od svih predloženih, a neprovedenih dokaza i predložile su zaključenje glavne rasprave temeljem stanja spisa.

11. Na temelju tako izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a, ovaj sud nalazi konačno postavljeni tužbeni zahtjev osnovanim.

12. Dakle, predmet ovog spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenjem nišetnom odredbe čl. 12. t. 3. Ugovora o kreditu broj 9012068095 od 2. studenoga 2006. sklopljenog između tužiteljice i tuženika, kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva, te zahtjev za isplatu plaćenog iznosa na temelju navedene nišetne odredbe u iznosu od 118,14 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 9. studenoga 2006. do isplate. Nadalje, predmet ovog spora je i zahtjev tužiteljice za isplatom iznosa od 2.650,90 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama po osnovi preplate na temelju nišetne odredbe kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana otplata kredita, švicarski franak. Tužiteljica, naime, tvrdi da su navedene sporne odredba Ugovora o kreditu nepoštene, te da se o istima nije pojedinačno pregovaralo.

13. Nadalje, među strankama nije sporno, a proizlazi i iz Ugovora o kreditu broj 9012068095 od 2. studenoga 2006. (str. 10-13 spisa; dalje: Ugovor o kreditu) da je tužiteljica, kao korisnica kredita, isti sklopila s tuženikom kao kreditorom. Nadalje je utvrđeno da je tuženik tim Ugovorom o kreditu stavio na raspolaganje tužiteljici kredit u iznosu od 19.389,58 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važeće na dan korištenja kredita (čl. 1. Ugovora o kreditu), uz kamatu po kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno Odluci tuženika o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila, a koja je na dan sklapanja Ugovora iznosila 5,50% godišnje, te koja se obračunavala u CHF i koja je bila sadržana u anuitetima i dospijevala na naplatu zajedno s njima (čl. 4. Ugovora o kreditu). Isto tako je utvrđeno da je u odredbi čl. 7. t. 2. Ugovora ugovoreno da se kredit i kamate otplaćuju u 84 jednaka mjesečna anuiteta plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važeće na dan plaćanja, prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio Ugovora. Također je utvrđeno da je kao namjena kredita ugovorena kupnja vozila (čl. 2. t. 1. Ugovora o kreditu). Uvidom u navedeni Ugovor još je utvrđeno da se u čl. 12. t. 3. korisnik kredita, između ostalog, obvezao prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci (tuženiku) naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,00% od iznosa kredita.

14. Saslušana u svrhu dokazivanja tužiteljica je iskazala da je s tuženikom 2006. zaključila predmetni Ugovor o kreditu, te da je kredit podigla za kupnju osobnog automobila. Sredstvima kredita je kupila automobil Toyota Corolla, te je taj automobil koristila samo u svoje osobne svrhe i nikada s tim automobilom nije obavljala bilo kakvu poslovnu djelatnost. Kredit je podigla uz valutnu klauzulu u CHF s obzirom na to da joj je takav kredit bio ponuđen od strane banke, a i u autokući su joj prije toga rekli da se krediti za kupnju automobila uglavnom podižu uz valutnu klauzulu u CHF. Nisu joj ništa posebno objašnjavali o odredbi kredita kojom je otplata kredita vezana uz valutnu klauzulu u CHF te je nisu upozoravali na rizike kredita uz valutnu klauzulu, niti su joj rekli da može doći do naglog porasta tečaja te valute već su joj rekli da će kredit otplaćivati u kunama. Ugovor je sastavila banka te ona nije mogla utjecati na pojedine odredbe ugovora već kada je došla Ugovor je u cijelosti bio napisan i bila je u situaciji

da je jedino mogla prihvatiti ili ne prihvatiti takav Ugovor. Ugovor o kreditu je ovjerila kod javnog bilježnika, te je niti on nije upozoravao na bilo koju odredbu, pa tako ni na odredbu o valutnoj klauzuli, niti na odredbu o naknadi za obradu kredita. Ugovor o kreditu je pročitala, te je uočila i odredbu kojom je određeno da mora platiti naknadu za obradu kredita i pitala je zaposlenika tuženika što to znači, te joj je on rekao da je to uobičajena odredba i da svi plaćaju tu naknadu. Ta naknada joj je naplaćena od strane tuženika iz sredstva kredita. Tom prilikom joj zaposlenik tuženika nije posebno objašnjavao na što se ta naknada odnosi, tj. što se njome podmiruje, već joj je samo rekao da se odnosi na obradu kredita. Iskazala je da je ona osobno plaćala sve rate predmetnog kredita te ga je u konačnici u cijelosti u roku i otplatila. Tijekom otplate kredita su joj rasle rate, ali ne može se točno sjetiti koliko, a kada su počele rasti rate kredita nije zvala banku jer je mislila da tu ne može ništa promijeniti.

15. Radi utvrđivanja visine utuženih potraživanja proveden je dokaz financijskim vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji Petri Blašković, dipl. oec., iz Centra za financijska vještačenja d.o.o. Vještakinja je u svom nalazu i mišljenju navela da je tužiteljica s tuženikom 2. studenoga 2006. sklopila Ugovor o kreditu broj 9012068095, kojim je ugovoren kredit u iznosu od 19.389,58 CHF, a koji je kredit isplaćen 9. studenoga 2006. Nadalje je navela da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa koja je iznosila 5,50% godišnje, te otplata u 84 jednaka mjesečna anuiteta. Dospijeće prvog anuiteta prema otplatnom planu bilo je na dan 31. prosinca 2006. u iznosu od 278,63 CHF što je na dan isplate kredita iznosilo 1.279,13 kn, a slijedećih anuiteta svakog zadnjeg dana u mjesecu. Vještakinja je napomenula da je ugovoreno plaćanje mjesečnih anuiteta u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja (čl. 7. Ugovora o kreditu). Na temelju dostupne dokumentacija vještakinja je utvrdila da su se u promatranom razdoblju promjene kamatnih stopa kretale kako slijedi: 5,50 % godišnje do 31. srpnja 2007., 6,50% do 31. siječnja 2008. i 7,45% godišnje do kraja otplate kredita. Posljedično na promjenu kamatne stope anuitet tužiteljice se mijenjao od inicijalnih 278,63 CHF do 294,68 CHF kao najvećeg iznosa. U razdoblju od početka otplate kredita do konačne otplate kredita, tečaj CHF je oscilirao na više i niže u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita. Posljedično na promjenu tečaja tužiteljica je plaćala veći i manji iznos u odnosu na anuitet koji je vrijedio prilikom ugovaranja kredita. Vrijednosti koje su predstavljale iznos koji je prelazio inicijalnu visinu obveze iskazano u kunama na dan isplate kredita, predstavljaju potraživanje korisnika kredita i iskazane su s pozitivnim predznakom, dok su vrijednosti anuiteta i/ili tečaja koji su bili niži od uvjeta koji su vrijedili prilikom sklapanja Ugovora i isplate kredita iskazani s negativnim predznakom, dok je sveukupna preplata po kreditu zbroj više i manje plaćenih iznosa po osnovi promjene tečaja. Vještakinja je još navela da se na temelju odredbe čl. 12. t. 3. Ugovora o kreditu korisnik kredita obvezao prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti kreditoru naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1% od iznosa kredita, te da su obračun i naplata ulazne naknade za obradu kreditnog zahtjeva razvidni u dokumentu "Knjigovodstvena kartica" na kontu 1240072400.

16. Na temelju stanja u spisu i raspoložive dokumentacije vještakinja je mišljenja da, pod pretpostavkom da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF u razdoblju otplate nije mogao mijenjati tečaj, ukupan iznos preplata, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate kredita iznosi 2.650,90 EUR, dok ukupan iznos koji je tužiteljica manje platila posljedično na pad tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita ukupno iznosi 91,49 EUR. Slijedom navedenog, sveukupan iznos koji je više plaćen (zbroj više i manje plaćenog) za vrijeme otplate kredita slijedom promjene tečaja na

više i niže u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita, iznosi 2.559,41 EUR. Ugovoreni i isplaćeni iznos kredita iznosio je 19.389,58 CHF, te sukladno navedenom iznos ulazne naknade od 1,00% iznosi 193,90 CHF što pomnoženo s tečajem na dan isplate kredita (1 CHF = 4,590781 kn) daje iznos od 890,13 kn, odnosno 118,14 EUR.

17. Sud je u bitnom prihvatio iskaz tužiteljice jer je isti životan, logičan i uvjerljiv, te je sukladan s drugim provedenim dokazima i to prije svega s Ugovorom o kreditu. Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještakinje jer je isti stručan, jasan i argumentiran, pri čemu je sud imao u vidu da stranke nisu osporavale matematički izračun vještaka, te da u tom pravcu nisu predlagale izvođenje daljnjih dokaza.

18. Dakle, iz provedenih dokaza je utvrđeno da je tužiteljica u ovom pravnom poslu, odnosno prilikom zaključivanja i predmetnog Ugovora o kreditu i otplate kredita imala status potrošača. Naime, u odredbi čl. 3. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003.; dalje: ZCP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. U konkretnom slučaju je uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da je isti namijenjen kupnji vozila, dok je iz iskaza tužiteljice utvrđeno da je tužiteljica sredstvima kredita kupila automobil Toyota Corolla, te je taj automobil koristila samo u svoje osobne svrhe i nikada s tim automobilom nije obavljala bilo kakvu poslovnu djelatnost. Također, valja reći da tužiteljica kao ugovorna strana ima pravni interes tražiti utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe sukladno odredbi čl. 327. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005.; dalje: ZO) u svezi s odredbom čl. 322. ZO-a. Ovo tim više što je tuženik u konkretnom slučaju osporio da bi sporna ugovorna odredba bila ništetna.

19. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZCP-a ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi čl. 81. st. 2. ZCP-a, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZCP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništava. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Nadalje, u odredbi čl. 4. ZO-a propisano je da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Isto tako u odredbi čl. 6. ZO-a propisana je zabrana ostvarivanja prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Nastavno, u odredbi čl. 7. st. 1. ZO-a propisano je da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, dok je odredbom čl. 10. st. 2. ZO-a propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka). Konačno, u odredbi čl. 322. ZO-a propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog

pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

20. Iz provedenih dokaza, a imajući u vidu navedene zakonske odredbe, proizlazi da je odredba čl. 12. t. 3. Ugovora o kreditu, u dijelu u kojem je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva, ništetna te predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredaba čl. 81. st. 1. ZZP-a čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. Ovo stoga što je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi, pa je na taj način tužiteljica, kao potrošač, stavljena u neravnopravan položaj u odnosu na banku. Naime, odredba čl. 12. t. 3. Ugovora o kreditu, koja visinu naknade za obradu kreditnog zahtjeva čine ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez istovremeno preciznog označavanja na što se ista naknada odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koju promjenu dužnik ne može predvidjeti. Tužiteljici je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade i objasniti joj na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način joj kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu odredbu (koja jasno definira uvjete i razloge naplaćivanja naknade). Naime, po ocjeni ovog suda tužiteljica je u okviru njezinih sposobnosti i potreba, primijenila svu dužnu pažnju koja se od nje i mogla očekivati, dok tuženik nije dokazao da bi o spornoj odredbi u navedenom dijelu pojedinačno pregovarao, niti da je eventualno tužiteljici ostavio drugu opciju, osim predmetne u kojoj je tužiteljici, uz obvezu otplata mjesečnih anuiteta, nametnuta još jedna materijalna obveza, a da za to ista nije bio informirana na transparentan i potpuni način, pri čemu bez prihvaćanja takve obveze kredit nije mogla realizirati. Isto tako valja reći da, predmetna odredba čl. 12. t. 3. Ugovora o kreditu, suprotno tvrdnji tuženika, nije jasna i lako razumljiva, jer osim samog načina utvrđivanja visine takve naknade (1,00% od iznosa kredita) u navedenoj odredbi nije pojašnjeno od čega se točno sastoje troškovi obrade koji se naplaćuju i jesu li takvi troškovi realni. Ovdje u još odnosu na pozivanje tuženika na Opće uvjete poslovanja s građanima valja reći da se o odredbama sadržanima u Općim uvjetima po prirodi stvari ne može pojedinačno pregovarati, dok tuženik tijekom postupka Opće uvjete nije ni dostavio, pa stoga nije dokazao da je u istima odredio parametre za utvrđenje visine naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Također valja istaknuti da tuženik nije dokazao opravdanost naplaćene naknade, odnosno nije dokazao odgovara li iznos naplaćene naknade stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Slijedom iznesenog, ovaj sud ocjenjuje da je uslijed navedenog postupanja tuženika došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stanaka jer je s jedne strane naplaćena naknada bez točnog pojašnjenja na što se ista konkretno odnosi, a s druge strane je zbog istog tužiteljici, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uvećana financijska obveza po kreditu, a koja povreda se, neovisno o tome što je kredit otplaćen, ne može smatrati povredom manjeg značaja.

21. Slijedom svega navedenoga, utvrđeno je da je predmetna ugovorna odredba čl. 12. t. 3. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva ništetna, te je stoga odlučeno kao u t. I. izreke ove presude.

22. Nadalje, prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Nadalje, sukladno odredbi čl. 323. st. 2.

ZOO-a, ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

23. Tuženik je u konkretnom slučaju na temelju ništetne ugovorne odredbe ostvario korist u vidu naplaćivanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva, te je stoga tuženik u obvezi platiti tužiteljici iznos naknade koju je naplatio uslijed primjene ništetne ugovorne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a.

24. Kako je iz nalaza i mišljenja vještakinje i otplatne tablice utvrđeno da je tužiteljica s osnove naknade za obradu kreditnog zahtjeva tuženiku 8. studenoga 2006. platila iznos od 118,14 EUR (890,13 kn), tako je tuženiku naloženo isplatiti tužiteljici navedeni iznos. Na tako dosuđeni iznos tužiteljici su dosuđene zakonske zatezne kamate tekuće sukladno traženju tužiteljice od 9. studenoga 2006., odnosno od sljedećeg dana od kada je tužiteljica platila naknadu tuženiku, do isplate, a na temelju odredbe čl. 1115. ZOO-a, imajući u vidu da tuženik nije bio savjestan jer je isključivo on sastavio predmetni Ugovor o kreditu, te ga je tužiteljici predložio prema unaprijed pripremljenom sadržaju. Visina stope zatezne kamate za razdoblje do 31. prosinca 2007. je određena sukladno Uredbi o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine" broj 153/2004.), a nakon toga sukladno odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a. Slijedom navedenoga odlučeno je kao u t. II. izreke ove presude.

25. Ovdje valja reći da prema pravnom shvaćanju sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2) zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Stoga, kako u konkretnom slučaju t. I. ove presude još nije pravomoćna, tako za navedeno potraživanje tužiteljice s osnove plaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva na temelju ništetne odredbe nije niti počeo teći petogodišnji zastarni rok koji se primjenjuje kod instituta stjecanja bez osnove, sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a.

26. Nadalje, valja reći da je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019., utvrđeno da je tuženik od 1. studenoga 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključivanja i u vrijeme zaključivanja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključivanja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupao suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. ZZP-a, a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbi čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/2007. i 125/2007.) i odredbama ZOO-a. Kolektivni interes potrošača (sadašnjih i budućih), prema navedenim presudama, temelji se na tome da određeni trgovci u svojim standardnim ugovorima ne koriste određene odredbe koje su nepoštene po kriterijima iz ZZP-a i da njihova poslovna

praksa ne bude po kriterijima iz ZZP-a nepoštena. Iz izreke navedenih presuda je razvidno da se odnose na sve ugovore o potrošačkom kreditiranju, dakle i na predmetni Ugovor o kreditu neovisno o tome što je odobren u svrhu kupnje vozila i neovisno o tome što je otplaćen.

27. Također valja reći da je odredbom čl. 502.c ZZP-a propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz kolektivne tužbe (iz čl. 502.a st. 1. ZZP-a) da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Stoga je ovaj sud vezan za utvrđenje iz gore navedenih presuda.

28. Iz provedenih dokaza sud je utvrdio da je u odredbi čl. 7. t. 2. Ugovora o kreditu ugovoren način otplate kredita u jednakim mjesečnim anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF važećem na dan plaćanja. Nadalje, iz izvedenih dokaza je utvrđeno i da je tečaj CHF u otplatnom razdoblju znatno rastao, a kako to proizlazi i iz nalaza i mišljenja vještakinje. Isto tako je utvrđeno da je tužiteljica predmetni Ugovor o kreditu zaključila bez prethodnog pregovaranja s tuženikom o pojedinačnim odredbama, pa tako i bez prethodnog objašnjenja, informiranja i upozorenja na eventualne rizike promjene valute CHF za koju je kredit bio vezan. Još je utvrđeno da je Ugovor o kreditu unaprijed sastavljen prema obrascu tuženika, te da predmetna odredba Ugovora o kreditu nije bila dovoljno jasna i transparentna. S tim u vezi valja reći da je tuženik bio dužan, nudeći svoj proizvod tužiteljici, istu informirati o smislu i sadržaju odredaba Ugovora o kreditu, između ostalog i valutnoj klauzuli i skrenuti joj pažnju na mogućnost kretanje tečaja švicarskog franka u budućem razdoblju otplate kredita, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način joj omogućiti da pristane na takvu odredbu, odnosno omogućiti joj da takvoj odredbi prigovori, a što tuženik nije učinio. Stoga je ugovaranje takve odredbe imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice.

29. Nadalje, valja reći da je iz gore navedenih presuda donesenih u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača proizlazi da je postupanje tuženika, i po pitanju valutne klauzule, unutar kolektivne tužbe i njezinog puta zaštite, riješeno na način da je utvrđeno kako tuženik nije na transparentan način informirao potrošače o riziku intervalutarnih promjena vezanih za švicarski franak, a koji je bio neusporedivo veći u odnosu na takav isti rizik sukladno valutnoj klauzuli vezanoj za EUR. Iz navedenih odluka proizlaze utvrđenja prema kojima odredbe u kojima se otplata kredita veže za CHF već samim ugovaranjem proizvode neravnotežu između stranaka na teret potrošača, a s obzirom na to da tuženik kao banka prihvaća samo opći rizik valutne klauzule, dok potrošač prihvaća i taj rizik kao i dodatni rizik specifičan za CHF kao valutu utočišta, a ugovorima potrošačima nije dana mogućnost koja bi kompenzirala takve rizike.

30. Slijedom svega navedenog odredba čl. 7. t. 2. Ugovora o kreditu je u smislu gore navedenih odredaba ništetna u dijelu u kojem je ugovorena valuta, uz koju je vezana otplata kredita, švicarski franak.

31. U konkretnom slučaju, tuženik je na temelju ništetne ugovorne odredbe ostvario korist u vidu razlike između iznosa koji tužiteljica platila po osnovi tečaja CHF važećeg

na dan isplate kredita i iznosa koji je platila tuženiku po osnovi primijenjenog tečaja na dan plaćanja. Stoga je tuženik u obvezi platiti tužiteljici razliku u vidu više plaćenog iznosa zbog ništetne ugovorne odredbe čl. 7. t. 2. Ugovora o kreditu u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a.

32. Dakle, kako je na temelju tako izvedenih dokaza utvrđeno da je tužiteljica po predmetnom Ugovoru o kreditu na temelju ništetne ugovorne odredbe kojom je otplata kredita vezana uz valutu CHF preplatila tuženiku iznos od 2.650,90 EUR, tako je sukladno odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, tuženiku naloženo isplatiti tužiteljici, navedeni iznos. Tužiteljici su, imajući u vidu da tuženik nije bio savjestan, jer je isključivo on sastavio predmetni Ugovor o kreditu, te ga je predložio prema unaprijed pripremljenom sadržaju tužiteljici, na temelju odredbe čl. 1115. ZOO-a dosuđene zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose navedene u t. III. izreke ove presude tekuće od dana plaćanja svakog pojedinačnog iznosa tuženiku, a sukladno nalazu i mišljenju vještakinje Petre Blaškoić, dipl. oec. Visina stope zakonskih zateznih kamata je određena na temelju odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a. Slijedom navedenog odlučeno je kao u t. III. izreke ove presude.

33. Ovdje valja reći da je sud prilikom odlučivanja uzeo u obzir izračun vještakinje koji se odnosi samo na preplate izvršene od strane tužiteljice (pozitivna razlika) zbog promjene tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, a s obzirom na činjenicu da u konkretnom slučaju tuženik nije podnio protutužbu, niti je istaknuo prigovor radi prebijanja, pa stoga tražbina tuženika prema tužiteljici ne postoji unatoč činjenici da je iz nalaza i mišljenja vještakinje proizlazi i da je tužiteljica uslijed promjene tečaja manje platila pojedine anuitete (-91,49 EUR). Pritom valja napomenuti da, na taj način (plaćajući manji iznos), tužiteljica nije ništa stekla, niti je došlo do povrede interesa potrošača i narušavanja ravnoteže u ugovornom odnosu stranaka.

34. Također valja reći da tuženik neosnovano ističe prigovor zastare za potraživanje tužiteljice s osnove preplaćenog iznosa na temelju ništetne odredbe kojom je otplata kredita vezana uz valutu CHF. Ovo stoga što je podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu u predmetu poslovni broj P-1401/2012 za zaštitu kolektivnih prava (koja tužba je podnesena 4. travnja 2012.) u smislu odredbe čl. 241. ZOO-a prekinut tijekom zastare, pa je zastara u odnosu na potraživanje s osnove preplaćenog iznosa na temelju ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u valuti CHF počela teći ispočetka donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., a koje presude su dostupne na službenim internetskim stranicama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske. Kako je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena 2. svibnja 2023., tako je razvidno da nije protekao petogodišnji zastarni rok koji se primjenjuje kod instituta stjecanja bez osnove, sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a.

35. Odluka o troškovima parničnog postupka je donesena sukladno odredbama čl. 154. i čl. 155. ZPP-a, a prema vrijednosti predmeta spora prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu. Pritom valja napomenuti da je smanjenje tuženog zahtjeva učinjeno unutar istog tarifnog razreda iz Tbr. 7. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023.; dalje: Tarifa). Troškovi su odmjereni prema troškovniku stranke, a sukladno odredbama Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/2018. i 51/2023.) i Tarifi po kojoj vrijednost jednog boda iznosi 2,00 EUR.

36. Tako je tužiteljici priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u ukupnom iznosu od 1.250,00 EUR, a isti se odnosi na sastavljanja tužbe od 2. svibnja 2023. u iznosu od 200,00 EUR (100 bodova-Tbr. 7/1 Tarife), sastavljanje podnesaka od 6. rujna 2023. i 24. siječnja 2025. u iznosu od 200,00 EUR za svaki (100 bodova- Tbr. 8/1 Tarife), zastupanje na ročištima 13. studenoga 2024. i 8. svibnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR za svako (100 bodova-Tbr. 9/1 Tarife), te trošak PDV-a (25%) na navedene radnje u ukupnom iznosu od 250,00 EUR. Tužiteljici je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u plaćenom iznosu od 40,36 EUR, kao i trošak financijskog vještačenja u iznosu od 400,00 EUR. Stoga su tužiteljici ukupno dosuđeni troškovi parničnog postupka u iznosu od 1.690,36 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, teku od presuđenja, odnosno od 29. svibnja 2026. do isplate, po stopi određenoj u odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

37. Međutim, tužiteljici nije priznat troška sudske pristojbe na presudu jer tužiteljica istu nije platila, niti je pozvana na plaćanje iste.

38. Slijedom navedenog odlučeno je kao u t. III. izreke ove presude.

Zagreb, 29. svibnja 2026.

Sutkinja
Brankica Bobšić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana dostave iste. Žalba se podnosi pismeno u 3 primjerka, putem ovoga suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA

1. Tužiteljici po pun.

2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-30888-c50c9**

Kontrolni broj: **04a0a-4f7f2-db02a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.